

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Μήδεια

Η Μήδεια ως μυθολόγημα και ως δημιούργημα του Ευριπίδη αποδείχτηκε ο πιο γόνιμος σπόρος για λογοτεχνικές παραλλαγές και σκηνοθετικές ερμηνείες. Αυτό συμβαίνει μόνο με μορφές περιεκτικές και σύνθετες, όπου η κάθε εποχή, κάθε εθνικό και πολιτισμικό στρώμα, έχει να επιλέξει την πτυχή που απαντά τις εκεί και τότε επίκαιρες ερωτήσεις. Ο ισχυρός προβολέας του Ευριπίδη περνώντας διαμέσου του χρόνου διαθλάται σε επιμέρους ακτίνες και οι Μήδειες της κάθε καινούριας εκδοχής, του κάθε ανεβάσματος, αποτελούν συνειδητή επιλογή της προβαλλόμενης πτυχής από τον σκηνοθέτη. Έχουμε δει Μήδειες ξένες μέσα στο ντόπιο, ξενοφοβικό περιβάλλον,

Μήδειες σύμβολα του φεμινιστικού αγώνα, Μήδειες μάγισσες, γέννημα υποχθόνιων δυνάμεων, Μήδειες φορείς ακραίων ψυχολογικών αποκλίσεων κ.λπ. Φυσικό είναι η κάθε Μήδεια να καθορίζει

και τον γύρω της σκηνικό κόσμο. Ο Αντρέας Χριστοδουλίδης δεν έκανε ξεκάθαρη την επιλογή της πτυχής που τον ενδιέφερε ιδιαίτερα στη Μήδεια και που θα μπορούσε να φωτίσει και τον λόγο της συμμετοχής του Θεάτρου Ένα στο Φεστιβάλ Αρχαίου Δράματος με το δράμα του Ευριπίδη. Είδαμε μια Μήδεια «σε γενικές γραμμές», χωρίς ευδιάκριτη οπτική γωνία του σκηνοθέτη, χωρίς ιδιαίτερους τονισμούς και σκιάσεις. Η μορφή που δημιούργησε η πρωταγωνίστρια Έρικα Μπεγέτη έβρισκε τη μοναδική της έκφραση σε ένταση, συναισθηματική, σωματική, φωνητική. Ένταση που εξαντλούσε την ίδια, αλλά στο κοινό φαινόταν μονότονη. Η Έρικα Μπεγέτη έχει επιδείξει την υποκριτική της ικανότητά στις «τραγωδίες δωματίου», σε δραματικούς ρόλους για χώρους μικρούς και τόνους χαμηλούς. Εδώ τα μεγέθη αποδείχτηκαν εχθρικά, τόσο για την Μπεγέτη όσο και για τον Γιώργο Τζωρτζή. Το αδιευκρίνιστο της κεντρικής μορφής είχε ως αποτέλεσμα το αδιευκρίνιστο του Χορού, καθώς η γενική, ήπια συμπόνια των ασπροντυμένων γυναικών μόνο αντίθεση πρόσφερε στην έντονη, μαυροκόκκινη Μήδεια (ενδυματολόγος/σκηνογράφος Στ. Αντωνόπουλος), χωρίς ο Χορός να φέρει άλλη σημειολογία. Αναπάντητες ερωτήσεις: Γιατί η σκηνή με τον Κρέοντα επιλέγηκε ως αρχή της παράστασης; Γιατί ο Κρέων (όπως και ο Αιγέας) του Σ. Μεστάνα ήταν τόσο άχρωμος; Γιατί ο υπερβολικά ευανάγνωστος συμβολισμός με τα δύο δενδράκια που ξεριζώθηκαν από τη Μήδεια συνυπήρχε και με τη ζωντανή παρουσία των παιδιών στη σκηνή, αλλά και με ακόμα ένα συμβολισμό των ματωμένων ρούχων; Είναι υπερβολικός όποιος ζητά διευκρινιστικά επίθετα για τη λέξη «πάθος» στο ανέβασμα μιας αρχαίας τραγωδίας;